

บทสรุปผู้บริหาร
การสัมมนาสาขามหาวิทยาลัยร่วมกับผู้บริหารมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี
ครั้งที่ 17 วันที่ 18 มิถุนายน 2554
ณ โรงแรมอินเตอร์คอนติเนนตัล กรุงเทพฯ

ดร.ทองฉัตร หงศ์ลดารมภ์ นายกสภามหาวิทยาลัย กล่าวเปิดการประชุม Retreat ครั้งนี้เป็นครั้งที่ 17 ซึ่งจัดประชุมปีละ 2 ครั้ง เป็นการระดมสมองและหารือกันในเรื่องปัญหาของมหาวิทยาลัยเป็นหลัก วันนี้เป็นเรื่องแผนพัฒนาคุณภาพ เป็นเรื่องสำคัญ ขอให้ทุกคนแสดงความคิดเห็นเต็มที่

เรื่องที่ 1 เป้าหมายของการจัดทำระบบประกันคุณภาพ และแผนพัฒนาคุณภาพการศึกษา มจร. (โดย รศ.ดร.ศักรินทร์ ภูมิรัตน)

- 1 มจร. เติบโตเร็วมาก มีการพัฒนาต่อเนื่อง เกิดนวัตกรรมที่รวมเข้ากับระบบได้อย่างดี โดย มจร. มีผู้รู้ในเรื่องระบบคุณภาพ จึงไม่ยากที่จะดำเนินการ แต่ต้องแน่ใจไม่ให้ระบบไปขัดขวางนวัตกรรม **เน้นคุณภาพ มจร. และการผลิตบัณฑิตคุณภาพสอดคล้องกับการพัฒนาสังคมและตรงกับความต้องการของผู้ใช้บัณฑิต** มีเทคโนโลยีที่เกิดผลกระทบต่อเศรษฐกิจสังคม เชื่อมโยงกับศิษย์เก่า บุคลากรภายใน และวิทยาเขตต่างๆ
- 2 **การประกันคุณภาพและการพัฒนาคุณภาพมีผลกระทบต่อการบริหารจัดการในมหาวิทยาลัย** โดยเฉพาะนักศึกษาและอาจารย์ที่ต้องมีคุณภาพ เด็กดีเพราะอาจารย์ดี ถ้าดีจะเป็นกำลังสอง ถ้าไม่ดีจะไม่ดีกำลังสอง จึงต้องดีทั้งสองฝ่าย
- 3 ระบบการประเมินและการประกันคุณภาพขององค์กรต่างๆ ทำให้มหาวิทยาลัยบริหารจัดการลำบาก ในสถาบันการศึกษาระดับชาติ **สภามหาวิทยาลัยมีคุณภาพ คณะกรรมการสภามหาวิทยาลัยเป็นผู้ทรงคุณวุฒิมีความรู้ประสบการณ์มาก ควรให้สภามหาวิทยาลัยมีอิสระในการบริหารจัดการให้ได้คุณภาพเอง**

เรื่องที่ 2 บทเรียนจากการประชุมสภามหาวิทยาลัย (โดย ดร.กฤษณพงศ์ กีรติกร)

- 4 อาจารย์กฤษณพงศ์แจกหนังสือผู้เข้าร่วมประชุม Retreat จำนวน 6 เล่ม เป็นหนังสือด้านการศึกษาและการปฏิรูปที่อาจารย์เห็นว่าคณะมหาวิทยาลัยควรอ่าน ได้แก่ (1) **เรื่องสู่สังคมแห่งการเรียนรู้** (2) **เรื่องเทศาภิวัฒน์** โดย นายแพทย์ประเวศ วะสี (3) **เรื่องครูเพื่อศิษย์** โดยนายแพทย์วิจารณ์ พานิช (4) **เรื่องแนวทางการปฏิรูปการศึกษา** (5) **เรื่องการจัดการเรียนการสอนที่บูรณาการการ**

เรียนรู้กับการทำงานในสถาบันอุดมศึกษา ณ ประเทศสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี และ (6) เรื่องการขับเคลื่อนระบบเศรษฐกิจฐานความรู้ด้วยกำลังคนระดับสูงที่มีความสามารถพิเศษด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

- 5 มหาวิทยาลัยไทยหลากหลาย เกือบ 170 แห่ง จากกลุ่มคนอายุ 18-22 ปีจำนวน 5,000,000 คน มีนักศึกษาอุดมศึกษาในระบบ 1.4 ล้านคน(ไม่นับมหาวิทยาลัยเปิด 2 แห่ง มีนักศึกษา 500,000 คน) แบ่งเป็น
 - มหาวิทยาลัยรัฐในระบบราชการ มีนักศึกษา 350,000 คน ร้อยละ 24
 - มหาวิทยาลัยรัฐในกำกับ มีนักศึกษาสองแสนกว่าคน ร้อยละ 16
 - มหาวิทยาลัยราชภัฏ 40 แห่ง มีนักศึกษา 490,000 คน ร้อยละ 35 เป็นระบบอุดมศึกษาที่ใหญ่มาก
 - มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล 9 แห่ง มีนักศึกษา 140,000 คน ร้อยละ 10
 - มหาวิทยาลัยเอกชน มีนักศึกษา 210,000 คน ร้อยละ 15 หลายแห่งเป็นมหาวิทยาลัยแบบ work based และcooperate university ซึ่งทำได้ดี
 - วิทยาลัยชุมชน 19 แห่ง มีนักศึกษา 20,000 คน เป็นระบบอุดมศึกษาคนด้อยโอกาส
- 6 มหาวิทยาลัยรัฐทั้งในระบบราชการและระบบในกำกับ ได้เปรียบกว่ามหาวิทยาลัยราชภัฏและมหาวิทยาลัยเอกชน ได้รับงบประมาณสนับสนุนสูงกว่า มีอาจารย์มากกว่า (โดยมหาวิทยาลัยที่มีคณะแพทยศาสตร์และวิทยาศาสตร์สุขภาพ) สัดส่วนอาจารย์ต่อนักศึกษาดีกว่า
- 7 ความแตกต่างกันมากของระบบอุดมศึกษาต่าง ๆ 6-7 ระบบที่กล่าวมา ทั้งจำนวนบุคลากร นักศึกษา งบประมาณ จึงไม่ควรเปรียบเทียบอุดมศึกษาข้ามระบบ ไม่พูดเหมารวมทั้งหมดจากระบบที่หลากหลาย ทำให้การดูแลโดยสภามหาวิทยาลัยยาก การมีระบบมหาวิทยาลัยต่างกันจะปฏิบัติในแนวทางเดียวกันและมีตัวชี้วัดที่เหมือนกันไม่ได้ แต่ละระบบก็เหมาะสมกับความต้องการของประเทศในส่วนที่แตกต่างกัน มหาวิทยาลัยต้องช่วยแก้ไขให้เกิดการเปลี่ยนแปลงตัวชี้วัด มิฉะนั้นมหาวิทยาลัยทุกแห่งทุกระบบจะต้องทำเหมือนกัน ซึ่งไม่ถูกต้อง
- 8 มีความตื่นตัวที่จะปฏิรูปสภามหาวิทยาลัยให้ทำงานดีขึ้น การมีสำนักงานสภามหาวิทยาลัยเป็นหน่วยสนับสนุนที่เป็นอิสระจากฝ่ายบริหาร เป็นแนวทางหนึ่งที่มีการเสนอ มหาวิทยาลัยที่มีสภามหาวิทยาลัยอาจมีรองอธิการบดีดูแล 1 คน มีคนทำงานประจำลั่นกรองหรือเตรียมงานให้สภามหาวิทยาลัย ปรับปรุงการประชุมให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น หลายแห่งมีการพบกันระหว่างกรรมการสภามหาวิทยาลัยจากภายนอกและบุคลากรภายใน โดยการเลี้ยงอาหารกลางวันหรือเย็น ทำให้รู้จักกันและมีการแลกเปลี่ยนความเห็นนอกห้องประชุม

อาจารย์กฤษณพงศ์ ได้เล่าตัวอย่างรูปแบบการประชุมสมัชชามหาวิทยาลัยต่างๆ

9 รูปแบบการประชุมสมัชชามหาวิทยาลัยในกทม.แห่งที่ 1

- มีการประชุมเดือนละครั้ง ใช้เวลา 4-5 ชั่วโมง ประชุมที่สำนักงานอธิการบดี มีวิทยาเขตหลักขนาดใหญ่หลายแห่งใน กทม. มีวิทยาเขตใหม่ในต่างจังหวัดที่มีความแตกต่างมากกับวิทยาเขตในกทม.
- ก่อนเริ่มการประชุมวาระปกติ ทุกครั้งเชิญอาจารย์ที่ได้รับรางวัลในประเทศและจากต่างประเทศมาบรรยาย มีการมอบของแสดงความยินดี เป็นการยกย่องคนดี และชื่นชมความสำเร็จ
- การประชุมมีหลายวาระ ให้อาจารย์ใช้เวลาในการพิจารณา วาระยุทธศาสตร์/นโยบาย/ระดมสมอง 2-3 วาระ มีวาระแจ้งเพื่อทราบค่อนข้างมาก เพื่อให้กรรมการสมัชชามหาวิทยาลัยซึ่งเป็นบุคคลภายนอกได้ทราบเกี่ยวกับบทบาทและอำนาจหน้าที่ที่สกอ.มอบให้มหาวิทยาลัยและสภามหาวิทยาลัยต้องรับผิดชอบ วาระประชุมปกติซึ่งเป็นงานประจำที่สภามหาวิทยาลัยต้องพิจารณาตามกฎหมายมีมาก แต่มีการพิจารณาโดยกลไกภายในมาดี สภามหาวิทยาลัยให้ความไว้วางใจ
- การอภิปรายในสภามหาวิทยาลัยให้ความสำคัญเรื่องมนุษย์และสังคมนอกจากเรื่องเทคนิควิชาการ เน้นการเรียนรู้ระดับสูงคือ transformative learning การสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ ความเป็นเลิศวิชาการของมหาวิทยาลัย
- มีกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิในกลไกที่ปรึกษามหาวิทยาลัย (เป็น advisory mechanism) มีกิจกรรมให้กรรมการสมัชชามหาวิทยาลัยเยี่ยมชมหน่วยงาน
- การประชุม retreat ดี มีการถกแถลงและเตรียมเอกสารดี
- คณะ/สำนัก/สถาบันจะให้ข้อมูลต่อสภามหาวิทยาลัย ในรูปรายงานประจำปี จัดหมายข่าว และหนังสือที่จัดพิมพ์
- กรรมการภายนอกจะมี internet account สามารถศึกษาเอกสารการประชุมก่อนการประชุม กรรมการใช้คอมพิวเตอร์ในการประชุม
- กรรมการจากสภาคณาจารย์และสมาคมนักศึกษาเก่ามีวุฒิภาวะสูง ให้ความเห็นที่มีน้ำหนัก
- เจ้าหน้าที่ที่มีศักยภาพสูง สามารถทำรายงาน วิเคราะห์ และดูแลกรรมการอย่างดี
- ใช้เวลาเลี้ยงอาหารกลางวันก่อนประชุม และอาหารว่าง/อาหารค่ำหลังประชุม เป็นโอกาสให้กรรมการสมัชชามหาวิทยาลัยได้พบกับผู้บริหาร

10 รูปแบบการประชุมสมัชชามหาวิทยาลัยต่างจังหวัดแห่งที่ 1

- ประชุมเดือนละครั้ง ใช้เวลา 3 ชั่วโมง เริ่มและเลิกตรงเวลา
- การประชุมวาระแรกแสดงความยินดียกย่องคนดี นายกสภามหาวิทยาลัยมีเอกสารนำเสนอแนวคิดสั้นๆ ทุกครั้ง
- เน้นบทบาทมหาวิทยาลัยกับพื้นที่ จังหวัด ภูมิภาค และอาเซียน การใช้วิชาการเพื่อประโยชน์แก่สังคม
- มีรายงานการเงินทุกเดือน มีรายงานประจำปีของสภามหาวิทยาลัย

- กรรมการจากสมาคมอาจารย์ สมาคมศิษย์เก่า คณะกรรมการส่งเสริมกิจการมหาวิทยาลัย มีบทบาทมาก มีวุฒิภาวะสูง มหาวิทยาลัยรับฟัง

- กรรมการภายนอกมี internet account กรรมการใช้คอมพิวเตอร์ในการประชุม
- คณะสำนักสถาบันให้ข้อมูลต่อเนื่องแก่สมาคมมหาวิทยาลัยเช่นเดียวกับมหาวิทยาลัยแห่งที่ 1
- มีการประชุม retreat ที่เชิญผู้บริหารตั้งแต่หัวหน้าภาควิชาเข้าร่วม มีการให้ความรู้จากวิทยากรภายนอก

- เจ้าหน้าที่มีศักยภาพสูง
- มหาวิทยาลัยใช้อาหารเที่ยงและการจัดอาหารว่างเครื่องดื่มนอกห้องประชุม เอื้อให้กรรมการสามารถพบกันและพบกับบุคคลากรมหาวิทยาลัย หรือนักบุคลากรที่อื่นมาพบได้

11 รูปแบบการประชุมสมาคมมหาวิทยาลัยต่างจังหวัดแห่งที่ 2

- ประชุมที่สำนักงานอธิการบดีเป็นหลัก และที่วิทยาเขตเป็นครั้งคราว ประชุมเดือนละครั้ง ใช้เวลาประชุม 4-5 ชั่วโมง ผู้บริหารระดับคณะสำนักสถาบันทุกคนได้รับเชิญให้เข้าประชุม
- มองจังหวัด พื้นที่ ภูมิภาค และอาเซียนค่อนข้างมาก เน้นการตอบสนองชุมชนเป็นมหาวิทยาลัยที่พัฒนามาจากฐานทางวิชาการไม่กว้าง
- มีการประเมินตนเองโดยกรรมการสมาคมมหาวิทยาลัย
- กรรมการใช้คอมพิวเตอร์ในการประชุม
- ใช้โอกาสอาหารกลางวัน เป็นที่ที่กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิและกรรมการและผู้บริหารภายในได้แลกเปลี่ยนทัศนะและรู้จักกัน

12 รูปแบบการประชุมสมาคมมหาวิทยาลัยต่างจังหวัดแห่งที่ 3

- จัดประชุมที่สำนักงานอธิการบดีเป็นหลัก และที่วิทยาเขตเป็นครั้งคราว ประชุมครั้งเข้า ให้ผู้บริหารคณะเข้าร่วมได้
- มีกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิในอนุกรรมการกลั่นกรองวาระประชุมสมาคมมหาวิทยาลัย (เป็น working mechanism)
- เน้นบทบาทพื้นที่ แผนพัฒนาประเทศ ภูมิภาค และอาเซียน
- มี retreat เชิญวิทยากรผู้ทรงคุณวุฒิภายนอกให้ความรู้ในที่ประชุมเป็นครั้งคราว
- กรรมการภายนอกมี internet account กรรมการใช้คอมพิวเตอร์ในการประชุม
- ใช้โอกาสอาหารกลางวัน เป็นที่ที่กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิและกรรมการและผู้บริหารภายในได้แลกเปลี่ยนทัศนะและรู้จักกัน

13 รูปแบบการประชุมสมัชชามหาวิทยาลัยต่างจังหวัดแห่งที่ 4

- จัดประชุมที่กรุงเทพฯ เดือนละครั้ง เป็นเวลา 3 ชั่วโมง เริ่มและเลิกตรงเวลา ตอนบ่าย ประชุมคณะกรรมการอื่นๆ ที่กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิเป็นกรรมการ
- องค์ประชุมขนาดใหญ่มีผู้บริหารทุกคณะเป็นกรรมการ ให้ข้อมูลได้ค่อนข้างมาก
- มีวิทยาเขตจำนวนมาก ให้ความสำคัญการมีส่วนร่วมให้ความเห็นจากฝ่ายบริหารและสภาคณาจารย์วิทยาเขต
- เน้นงานพื้นที่ จังหวัด และอาเซียน เน้นการใช้วิชาการเพื่อพัฒนาสังคมมากกว่าความเป็นเลิศทางวิชาการ
- มีระบบการติดตามงานเรื่องนโยบายและข้อเสนอของสมัชชามหาวิทยาลัยย้อนหลังได้หลายปี
- มีวาระประชุมเชิงนโยบายที่พัฒนามาจากภารกิจและงานประจำของมหาวิทยาลัย ให้เป็นงานวิจัยได้ (From routine to research – R2R)
- การพิจารณาหลักสูตร เน้นกรอบแนวคิดหลักสูตรก่อนการจัดทำหลักสูตร
- ใช้โอกาสอาหารกลางวัน เป็นที่ที่กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิและกรรมการและผู้บริหารภายในได้แลกเปลี่ยนทัศนะและรู้จักกัน

14 รูปแบบการประชุมสมัชชามหาวิทยาลัยต่างจังหวัดแห่งที่ 5

- มีหลายวิทยาเขต ประชุมที่สำนักงานอธิการบดี สลับกับการจัดประชุมที่วิทยาเขต เพื่อให้สมัชชามหาวิทยาลัยได้เข้าใจพื้นที่ ให้ความสำคัญแก่การกำกับดูแลและส่งเสริมการพัฒนาได้ทุกพื้นที่
- การประชุมที่วิทยาเขต เน้นโจทย์ที่ตอบสนองความต้องการของจังหวัดและพื้นที่ เชิญผู้นำภาคส่วนต่างๆ เช่น ผู้ว่าราชการจังหวัด สภาหอการค้า สมาอุตสาหกรรม ผู้นำชุมชน เข้าประชุม และให้วิทยาเขตรายงานความก้าวหน้าและทิศทางการทำงาน ผู้บริหารระดับคณะสำนักสถาบันทุกคน ได้รับเชิญให้เข้าประชุมทุกครั้ง
- มีการกำหนดวาระการประชุมล่วงหน้าประมาณ 6 เดือน อธิการบดีคณบดีผู้อำนวยการสำนักสถาบัน รายงานการทำงานให้สมัชชามหาวิทยาลัยทราบปีละครั้ง
- มีรายงานประจำปีของสมัชชามหาวิทยาลัย
- เป็นมหาวิทยาลัยที่เน้นการผลิตบัณฑิตเป็นนักปฏิบัติ เกณฑ์การประเมินคุณภาพมหาวิทยาลัยที่อิงวิชาการ จึงเป็นอุปสรรค
- ใช้โอกาสอาหารกลางวัน เป็นที่ที่ผู้นำภาคส่วนต่างๆ ของจังหวัด (ผู้ว่าราชการจังหวัด สภาหอการค้า สมาอุตสาหกรรม ผู้นำชุมชน) กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ และกรรมการและผู้บริหารภายในได้แลกเปลี่ยนทัศนะและรู้จักกัน

15 รูปแบบการประชุมสมัชชามหาวิทยาลัยเอกชนที่ 6

- เป็นมหาวิทยาลัยเอกชนขนาดใหญ่ สอนทุกสาขาวิชา (comprehensive university)
- ประชุมปีละ 4 ครั้งตามที่กฎหมายกำหนด ประชุมครั้ง ๆ ละ ไม่เกิน 3 ชั่วโมง กรรมการสมัชชามหาวิทยาลัยมีবারมีและประสพการณ์สูง (5 อธิการบดี 6 รัฐมนตรี) มีวาระประชุมมาก แต่ระบบกลั่นกรองวาระดีมาก
- การพิจารณา เน้นมิติมนุษย์และสังคม การเรียนรู้ของนักศึกษา มากกว่าเรื่องเทคนิควิชาการเท่านั้น
- เปิดหลักสูตรใหม่ตลอดเวลาทันเหตุการณ์ และปิดหลักสูตรที่ไม่สอดคล้องกับสังคมตลอดเวลา
- อาจารย์ระดับบริหารและผู้นำวิชาการเกษียณมาจากมหาวิทยาลัยรัฐและเอกชน
- มีโครงการแลกเปลี่ยนกับต่างประเทศมาก ส่งนักศึกษาไปฝึกงาน มีนักศึกษาแลกเปลี่ยนผู้บริหารระดับสูงชาวต่างชาติเป็นกลไกความเป็นนานาชาติและการหารายได้
- อาจารย์เข้าสู่ตำแหน่งวิชาการ มีคุณภาพสูง มหาวิทยาลัยมีทุนวิจัยสำหรับอาจารย์
- ใช้เวลาเลี้ยงอาหารว่างก่อนประชุมและอาหารค่ำ เป็นโอกาสให้กรรมการสมัชชามหาวิทยาลัยได้พบกับผู้บริหาร

16 รูปแบบการประชุมสมัชชามหาวิทยาลัยเอกชนแห่งที่ 7

- เป็นมหาวิทยาลัยเน้นเทคโนโลยี ประชุมทุกเดือนไม่เกิน 3 ชั่วโมง
- กรรมการสภาผู้ทรงคุณวุฒิ เป็นนักธุรกิจอุตสาหกรรมและข้าราชการระดับสูง
- สมัชชามหาวิทยาลัยมีลักษณะ action- decision oriented กำหนดนโยบายทิศทางชัดเจน รับรู้ข้อมูลทุกประเภทจากฝ่ายบริหาร มีการกำกับจริงจัง
- ผู้บริหารมืออาชีพเป็นอาจารย์อาวุโสจากมหาวิทยาลัยรัฐ พัฒนาเร็วคล้ายธุรกิจอุตสาหกรรม
- มีความร่วมมือแลกเปลี่ยนกับต่างประเทศ ระดมทุนสำหรับนักศึกษาโดยกรรมการสมัชชามหาวิทยาลัยที่เป็นตัวแทนจากภาครัฐและอุตสาหกรรม
- เป็นมหาวิทยาลัยที่เน้นการผลิตบัณฑิตเป็นนักปฏิบัติ เกณฑ์การประเมินคุณภาพมหาวิทยาลัยที่อิงวิชาการ จึงเป็นอุปสรรค
- นักศึกษาใช้ภาษาต่างประเทศได้สองภาษา
- เจ้าหน้าที่สนับสนุนมีความสามารถสูง

- 17** รูปแบบการประชุมสมัชชามหาวิทยาลัยเอกชนแห่งที่ 8
- เป็นมหาวิทยาลัยเอกชนขนาดกลาง เน้นการสอนด้านบริหารธุรกิจ และสังคมศาสตร์
 - ประชุมสมัชชามหาวิทยาลัยปีละ 4 ครั้ง กรรมการสมัชชามหาวิทยาลัยเป็นผู้มีชื่อเสียง จำนวนครั้งและวาระการประชุมเป็นไปตามที่กฎหมายกำหนด ได้แก่ การเปิดปิดหลักสูตร การอนุมัติปริญญา การพิจารณาจบดุษฎี
 - สภาพคล้ายมหาวิทยาลัยเอกชนหลายแห่งคือ นายก/กรรมการสมัชชามหาวิทยาลัย เจ้าของและผู้บริหารเป็นญาติกัน มีบทบาททางการเมืองระดับประเทศและท้องถิ่น
 - มีอาจารย์ที่มี visibility สูงในสังคม ในการจูงใจนักศึกษาจากโรงเรียนต่างๆ
 - ใช้เวลาอาหารค่ำ เป็นโอกาสให้กรรมการสมัชชามหาวิทยาลัยได้พบกับผู้บริหาร
- 18** รูปแบบการประชุมสมัชชามหาวิทยาลัยเอกชนแห่งที่ 9
- เป็นมหาวิทยาลัยเอกชนขนาดกลาง เน้นการสอนด้านบริหารธุรกิจ และสังคมศาสตร์
 - ประชุมสมัชชามหาวิทยาลัยปีละ 4 ครั้ง จำนวนครั้งและวาระการประชุมเป็นไปตามที่กฎหมายกำหนดเช่นกัน
 - กรรมการสมัชชามหาวิทยาลัยที่แต่งตั้งโดยสกอ. มีบทบาทสูงในการกำกับดูแล
 - สภาพคล้ายมหาวิทยาลัยเอกชนหลายแห่งคือ นายก/กรรมการสมัชชามหาวิทยาลัย เจ้าของและผู้บริหารเป็นญาติกัน มีบทบาททางการเมืองระดับประเทศและท้องถิ่น
 - ใช้เวลาอาหารกลางวัน เป็นโอกาสให้กรรมการสมัชชามหาวิทยาลัยได้พบกับผู้บริหาร
- 19** คุณภาพ พลวัตร และของการประชุมสมัชชามหาวิทยาลัยขึ้นอยู่กับคุณภาพของกรรมการและผู้บริหาร กรรมการจากสมาคมอาจารย์ ศิษย์เก่า การสร้างผู้มีส่วนร่วม วัฒนธรรมองค์กร ดังนั้นคนและวัฒนธรรมของมหาวิทยาลัยเป็นอย่างไร สมัชชาวิทยาลัยจะเป็นอย่างนั้น
- 20** คุณภาพวาระการประชุมเป็นเรื่องสำคัญ ต้องมีทั้งวาระประจำตามที่กฎหมายกำหนดที่วาระประจำต้องผ่านการกลั่นกรองดีพอ สมัชชาวิทยาลัยจะพิจารณาได้เร็ว นอกจากนั้นต้องมีวาระใช้ปัญญา วาระการสร้างขวัญกำลังใจขององค์กร (เช่น เชิดชูคนดี ความสำเร็จ) ความต้องการของสมัชชาวิทยาลัยในการรับรู้สิ่งที่ผู้บริหารมหาวิทยาลัยต้องการให้รู้ หรือต้องการรับรู้มากกว่านั้น การประชุมปรกติมีเวลาจำกัด จึงมีขีดจำกัดในการพิจารณาเรื่องที่ต้องการความคิดและสมาธิ การมีประชุม retreat จึงสำคัญ การพิจารณาควรเห็นมิติคนนอกจากกลไกและเรื่องเทคนิค (วิชาการ) เมื่อวิทยาเขตราชบุรีเริ่มทำงาน มหาวิทยาลัยและสมัชชาวิทยาลัยจะให้ความสำคัญกับจังหวัดและพื้นที่มากน้อยแค่ไหน มจร. ควรเรียนรู้จากมหาวิทยาลัยที่มีหลายวิทยาเขต
- 21** ประสบการณ์จากมหาวิทยาลัยอื่นสามารถเป็นตัวอย่างที่ดี เพื่อการปรับปรุงสมัชชาวิทยาลัย มจร. โดยอาจนำเรื่องรูปแบบการประชุมสมัชชาวิทยาลัยเป็นประเด็นในการประชุมสมัชชาวิทยาลัยคราวหน้าหรือ retreat ครั้งต่อไป

- 22 มหาวิทยาลัยต้องอิสระ มีความชัดเจน ตอบสนองต่อจุดประสงค์เป้าหมายเฉพาะของมหาวิทยาลัย** หน่วยงานประเมินคุณภาพระดับชาติก็ต้องเข้าใจ ยอมให้มีระบบประเมินตรวจสอบที่หลากหลายและได้ผล มหาวิทยาลัยควรแสดงออกเมื่อไม่เห็นด้วย ไม่ใช่เป็นเพียงการบ่น ควรเสนอการตั้ง KPI ใหม่ ที่ประชุมนายกสภามหาวิทยาลัยจะเป็นตัวเชื่อมกับหน่วยงานระดับชาติได้ ยืนยันความสามารถในการกำหนดทิศทาง มีความอิสระและความรับผิดชอบที่จะกำหนดภารกิจเอง มีบทบาทให้ความเห็นเพิ่มเติมสนับสนุนผลักดันในบางเรื่อง และเป็นหลักในการพัฒนาองค์กรได้เต็มที่ เพื่อกระตุ้นให้มหาวิทยาลัยเข้มแข็ง โดยมีอธิการบดีควบคุมดูแลในระดับการอำนวยความสะดวกในหลักการที่ชัดเจนและโปร่งใส
- 23 การประกันคุณภาพต้องวางเป้าหมาย วิธีการ และคุณสมบัติที่ชัดเจนถึงคุณภาพบัณฑิตและอาจารย์** เช่น การนำผู้รู้ผู้มีประสบการณ์เข้ามาทำงาน ปัจจุบันมหาวิทยาลัยยังรับผู้จบใหม่มาเป็นอาจารย์ (“เณรดอกเตอร์” หรืออาจารย์วุฒิปริญญาเอกจบใหม่ ทำงานไปฝึกงานไป) ในขณะที่มหาวิทยาลัยเอกชนที่พัฒนาได้เร็ว รับ“เจ้าคุณดอกเตอร์” (อาจารย์จบปริญญาเอกที่มีตำแหน่งวิชาการและประสบการณ์) เข้ามาทำงาน มจร. ควรกำหนดเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพที่มหาวิทยาลัยอื่นนำไปอ้างอิง หรือใช้เป็นตัวอย่างการจัดการศึกษาที่มีคุณภาพเหมือน มจร. เมื่อมหาวิทยาลัยได้มาตรฐาน สกอ. ควรให้อำนาจมหาวิทยาลัยทำได้อิสระเพื่อพัฒนาการศึกษาหลากหลายดีขึ้น ไม่ใช่การจับผิดหน่วยงานที่ไม่ปฏิบัติตาม อาจารย์มหาวิทยาลัยต้องหาโอกาสเป็นกรรมการในองค์กรที่สามารถกำหนดนโยบายต่างๆ
- 24 มจร. มีกลไกที่ไม่เป็นทางการ เช่น UIA, Flagship, Stewardship และอื่นๆ รวมทั้ง Training roadmap ที่ต้องนำมาปฏิบัติได้จริง และจะมีการปรับปรุงการประชุมและรายละเอียดการประชุม** สภามหาวิทยาลัยเพิ่มเติม เช่น จัดทำรายงานประจำปีของสภามหาวิทยาลัย การจัดวาระใหม่ เพื่อให้กรรมการสภามหาวิทยาลัยรับทราบและให้ความเห็นได้มากขึ้น

เรื่องที่ 3 ระบบประกันคุณภาพ มจร. (โดย ดร.นันทน์ ถาวรังกูร)

- 25 การพัฒนาระบบประกันคุณภาพของ มจร.** จากสถานการณ์ตั้งรับของคณะวิชาภายใต้กรอบ สมศ. (EQA) และ สกอ. (IQA) มจร.ได้เริ่มดำเนินการโดยเสนอขอรับรองมาตรฐาน TQA ครั้งแรกเมื่อปี 2548 ผลจากการประเมินได้ประมาณ 200 คะแนนจากคะแนนเต็ม 1,000 คะแนน และใน ครั้งที่ 2 ได้รับการประเมิน 150 คะแนนเนื่องจากมีการเปลี่ยนเกณฑ์การประเมิน คะแนนดังกล่าวทำให้ มจร.รู้สถานภาพของตนเอง ปี 2550 เริ่มประยุกต์ TQA กับหน่วยงานสนับสนุนโดยใช้ข้อคำถามเฉพาะบางข้อของ TQA โดยเรียกว่า mini TQA ผลการประเมินได้ opportunity for improvement (Ofi) และถูกนำไปใช้ปรับปรุงงานของหน่วยงานนั้นๆ และปี 2553 คณะวิศวกรรมศาสตร์เป็นคณะนำร่องหนึ่งใน 15 มหาวิทยาลัยในการประเมินตามเกณฑ์ EdPEX หรือ Malcolm Baldrige ทางด้านการศึกษาซึ่งสกอ.จะติดตามผลและอาจพิจารณานำมาใช้

- 26 **ระบบคุณภาพของมจร.**เป็นการประยุกต์การบริหารแบบองค์รวมเพื่อให้เกิดคุณภาพ (KMUTT's TQM Model) โดยใช้ตัวบ่งชี้ของสกอ.และสมศ.ซึ่งเคยเป็นเหมือนภาระมาเป็น challenge และประยุกต์ใช้กรอบแนวคิดตาม EdPEX (Education Criteria for Performance Excellence) ที่มีแนวโน้มว่าสกอ.จะนำมาใช้ในอนาคต เป็นการมองไปข้างหน้าโดยไม่ละเลยข้อกำหนดที่ต้องดำเนินการ การบริหารแบบองค์รวมเพื่อให้เกิดคุณภาพเน้นลูกค้า กระบวนการดำเนินการ การพัฒนาอย่างก้าวกระโดดภายใต้การพัฒนายอย่างต่อเนื่อง ตามวงจร D-P-S-R (Design, Produce, Sale, Research) ซึ่งเป็นกระบวนการดำเนินการหลักขององค์กร (Business/Operating unit) และ P-D-C-A ที่เป็นวงจรการจัดการ (Management function)
- 27 กระบวนการ PDCA เป็นการจัดการลดหลั่นลงไปในแต่ละระดับและในหลายกรณีเป็น Cross functional management ด้วย โครงสร้างหลักที่จะทำให้ระบบคุณภาพดังกล่าวบรรลุผลประกอบด้วย กลุ่มงานต่อไปนี้ได้แก่ กลุ่มงานวิเคราะห์งาน กลุ่มงานการศึกษา กลุ่มงานตรวจติดตามและประเมินผล และกลุ่มงานธุรการ เพื่อสร้างคุณภาพเชิงรุก และในที่สุดคาดหวังว่าจะสามารถเป็นผู้แนะนำด้านคุณภาพให้องค์กรต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องได้
- 28 ที่ประชุมขอให้แผนงานในการดำเนินการจัดระบบประกันคุณภาพตนเองของ มจร. เร็วกว่าที่กำหนด โดยทำงานขนานกัน เริ่มจากการทำความเข้าใจ ปรับกระบวนการความคิด ทำให้คนในองค์กรเชื่อถือแล้ว จะทำให้สามารถดำเนินการและพัฒนาต่อไปได้ใช้เวลาไม่นานเพราะคนมีคุณภาพ โดยมีหลัก 4 ประการคือ
1. ต้องมีส่วนร่วมทุกคนทั้งองค์กร
 2. ยอมรับในหลักการ customer focus การศึกษาเป็น supply push ไม่ใช่ demand pull
 3. ปรับปรุงตัวเองตลอดเวลา เพราะ supply มากกว่า demand
 4. เอกสารเป็นสิ่งที่จำเป็นแม้จะยุ่งยาก
- 29 การจัดระบบประกันคุณภาพตนเองของ มจร. เป็นเรื่องสำคัญ ให้นำเสนอการประชุมสภามหาวิทยาลัยเป็นทางการเพื่อให้ความเห็นชอบในหลักการ มอบคุณเชมทัต สุคนธสิงห์ เป็นที่ปรึกษามหาวิทยาลัยเรื่อง TQM ฝากฝ่ายบริหารดำเนินการ (top down) ต้องกำหนดแผนงานให้ชัดเจน มหาวิทยาลัยต้องสนับสนุนให้ทรัพยากรแก่งานนี้เพื่อให้ทำงานได้เต็มที่ ทำให้สำเร็จเห็นผลงานในเวลา 2 ปี ใช้เวลา 3 เดือนในการสร้างความเข้าใจ ติดประกาศทั่วมหาวิทยาลัยเป็นหลักการ จัดทำคู่มือแผนการทำงาน หาแนวทางให้ผู้ปฏิบัติงานได้ง่ายขึ้น เตรียมแผนการเตรียมคนเพื่อตอบแผนคุณภาพ
- 30 **ความร่วมมือของอาจารย์ทุกท่านเป็นเรื่องสำคัญที่สุด** อาจารย์ต้องเป็นหลัก ปัญหาคืออาจารย์มีความอิสระทางวิชาการ เกิดการไม่ยอมรับ ทำให้ดำเนินการลำบาก ต่างจาก SCG ซึ่งเป็นองค์กร

เอกชนที่มีระบบระเบียบ บังคับได้ จากประสบการณ์ SCG ด้านการพัฒนาคุณภาพเป็นโครงการที่คุ้มค่าและเป็นการพัฒนาที่ยั่งยืน จึงต้องตกลงกันว่า TQM เป็นเรื่องจำเป็น มีหลายมิติ มีอิสระในการพัฒนา แต่ต้องทำและทำให้เร็วขึ้น เพราะเป็นกระบวนการที่คุ้มค่า ยั่งยืน ทำเป็นประจำ ไม่ใช่ภาระ ทำให้มีประสิทธิภาพในเชิงรูปธรรมอย่างต่อเนื่อง เป็นคุณภาพใน 3 มิติ คนปฏิบัติ (First party มีความภาคภูมิใจ) คนรับโดยตรง (Second party ถูกใจ) และคนรับโดยอ้อม หรือสังคม (Third party) ตาม PDCA คือ อธิปไตย 4 ได้แก่ ฉันทะ (รู้จักเข้าใจวางแผนได้) วิริยะ (ปฏิบัติ) จิตตะ (ตรวจสอบ) วิมังสา (ปรับปรุงแก้ไข)

- 31 สภามหาวิทยาลัยรับผิดชอบสูงสุดดูแล IQA ให้ได้มาตรฐาน ทำให้ได้มาตรฐาน ทำให้ได้ก็ต้องรับผิดชอบ มีจุดยืน สอบทานได้ องค์กรอื่นไม่ควรครอบงำ ไม่ควรแทรกแซงในกระบวนการภายในหรือขึ้นหน้าที่ไม่สร้างสรรค์ ควรทำเป็นระบบการควบคุมมากกว่า

เรื่องที่ 4 แผนพัฒนาคุณภาพการศึกษาของ มจร. (โดย ผศ.ดร.บัณฑิต ทิพากร และ ดร. กลางใจ สิทธิถาวร)

- 32 ระบบการเรียนการสอนเป็นการถ่ายทอดองค์ความรู้ มีหลักสูตร การบริหารจัดการ output มีเกณฑ์มาตรฐาน ควบคุมคุณภาพที่มีรายวิชาทันสมัยตลอดเวลา สอนโดยอาจารย์นักวิชาการในศาสตร์นั้น ผ่านการวัดผลประเมินผล แล้วจบการศึกษาจากมหาวิทยาลัย
- 33 แผนการพัฒนาคุณภาพบัณฑิตของ มจร. เป็นการประกันคุณภาพที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ การได้เด็กเก่ง อาจารย์เก่ง จะเก่งกำลังสอง แต่โลกเปลี่ยนแปลงไม่หยุด องค์ความรู้มีอายุสั้นลง มีตัวใหม่ แทนตลอดเวลา มีอาชีพใหม่ ความรู้กระจายในแนวนอนมากกว่าแนวตั้ง สังคมเริ่มต้องการผู้ที่มีความรู้เชิงกว้าง คนกลุ่มนี้มีประโยชน์ต่อสังคม จึงกระทบต่อการศึกษาศิลปะ และสาระในวิชาต่างๆ เพื่อฝึกฝนนักศึกษา
- 34 ผลการสำรวจโดย OECD (Organization for Economic Cooperation and Development) และ PISA (Programme for International Student Assessment) พบว่า ความสามารถด้านวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์ของนักเรียนมัธยมศึกษาทำได้ตามที่ฝึกฝน ต้องมีข้อมูลครบถ้วนชัดเจนจึงจะทำได้ การอ่านหนังสือมากขึ้นแต่ไม่ดีขึ้น เป็นแบบท่องจำ การอ่านของเด็กทั่วโลกเริ่มตกลง ชื่อนแนะนำจาก OECD คือเด็กจะอ่านได้ดีต้องสนุกกับการอ่าน และอ่านหลายประเภท จะมีทักษะดีขึ้น การอ่านแบบท่องจำทำให้ลืมง่าย สิ่งที่อาจารย์สอนเด็กไม่สนใจเพราะใช้ไม่ได้โดยตรง นักศึกษาอ่าน webpage มากกว่าอ่านหนังสือ สืบเนื้อหาวิชาการ อาจารย์จำชื่อนักศึกษาไม่ได้
- 35 มจร. คงต้องเปลี่ยนแปลงการเรียนการสอนเพื่อผลิต human capital ให้ประเทศ มี social change agent นอกจากความเป็นเลิศทางวิชาการ ต้องเป็นการศึกษาที่เน้นการสร้างคน เน้นการ

เรียนรู้ของนักศึกษา สอนให้มีส่วนร่วม มีทักษะด้านสังคมที่แตกต่างไม่เหมือนใคร

มีความสามารถในการทำงานร่วมกัน การสื่อสาร การวิเคราะห์ปัญหา การแก้ปัญหา เป็นบัณฑิตที่พึงประสงค์ของ มจร. เป็น TQM ด้านการศึกษา

- 36** **องค์ประกอบของหลักสูตร มจร.** ไม่เน้นความรู้ แต่เน้นให้รู้ มีการฝึกฝนมากขึ้น มีวิจัยการศึกษา มุ่งเน้นผลลัพธ์และสิ่งแวดล้อมเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ know how จากประสบการณ์จริง ตอบโจทย์ของผู้ใช้และสังคม ซึ่งมหาวิทยาลัยได้เริ่ม learning environment project เมื่อปีที่แล้ว มีจุดประสงค์เพื่อนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ในการเรียนการสอน เพื่อให้นักศึกษาเรียนรู้ดีขึ้น อาจารย์จะใช้เป็นเครื่องมือในการพัฒนาเป็น outcome based monitoring system ตั้งเป้า 3 ปี แบ่งเป็น 3 ช่วง มีการทำสื่อเผยแพร่โครงการ และผ่าน KM เพื่อประชาสัมพันธ์
- 37** **อาจารย์ มจร.** มีความเป็นมืออาชีพใน 3 ด้าน คือ (1) เป็นนักวิชาการ/นักวิชาชีพเพื่อสร้างองค์ความรู้ (2) มีความเป็นครู (3) ตอบโจทย์บริการสังคม ไม่เน้นตีพิมพ์อย่างเดียว ไม่สอนเฉพาะสิ่งที่ต้องการสอน ไม่สอบแบบมีคำตอบเดียว แต่มีช่องว่างระหว่างอาจารย์และเด็กเพราะเกิดในยุคต่างกัน มักจะคิดต่างหรือใช้เทคโนโลยีสารสนเทศมากกว่าอาจารย์
- 38** **แผนการทำงาน รูปแบบการสอนต้องเปลี่ยน** มีกิจกรรมนอกห้องเรียนมากขึ้น มี e-Learning, WiL ที่นำไปใช้งานจริง มีการผสมผสาน วิจัยต่อเนื่องเพื่อพัฒนา ภาคการศึกษาอาจต้องปรับเปลี่ยนตามการเรียนรู้ มีหน่วยงานพัฒนาอาจารย์มืออาชีพ (Faculty development) ซึ่งต้องทำอย่างเร่งด่วน พัฒนาอาจารย์ด้วยระบบสารสนเทศที่สนับสนุนการทำงาน (Learning environment) มีการพัฒนาองค์กร (Organizational development) การเรียนการสอนห้องใหญ่มีตัวช่วยให้มีปฏิสัมพันธ์ ดูแลนักศึกษาต่อเนื่อง กองบริการการศึกษา ต้องปรับเป็นกองพัฒนาการศึกษา (Educational development) สถาบันการเรียนรู้ ทำงานร่วมกับสำนักหอสมุด จัดการเรียนรู้นอกห้องเรียนให้เกิดบรรยากาศการเรียนรู้ จัดกิจกรรมทั่วมหาวิทยาลัย
- 39** **การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในศตวรรษที่ 21 ต้องดูเรื่องการผลิตบัณฑิตคุณภาพ เป็นการพัฒนาบัณฑิตให้ได้คุณภาพการเรียนในและนอกห้องเรียนรวมถึงนอกมหาวิทยาลัย** เช่น WiL มีชมรมศิษย์เก่ามาให้ความรู้ เปิดหลักสูตรให้นักศึกษาเลือกเรียน สังคมนักศึกษาและชมรมจะเป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนานักศึกษาในภาพรวมของ TQM ที่ต้องเกิด หน่วยงานต้องเน้นคุณภาพนักศึกษา ทำให้เห็นและสามารถลดชั่วโมงเรียนได้ นอกจาก general education 30 หน่วยกิต
- 40** มีการนำเทคโนโลยีเป็นกลไกกระตุ้นให้อาจารย์ใช้ มีการลดภาระด้วยการใช้เทคโนโลยี ซึ่ง ICT for learning ดูแลโดย ผศ.ดร.บัณฑิต ทิพากร และ ICT for administration ดูแลโดย ผศ.ดร.ประเสริฐ คันธมานนท์

- 41** การสร้างจิตวิญญาณความเป็นครู เป็นเรื่องจิตสำนึกติดตัว การที่นักศึกษาที่มีความหลากหลายทำให้อาจารย์ต้องมีเวลาให้กับนักศึกษา ต้องพัฒนาตัวเอง มจร.จะเริ่มฝึกอบรมอาจารย์ 4 รูปแบบ มีการสอนความเป็นครู (การสอน การออกข้อสอบ) ช่างงานวิจัยและการบริการวิชาการ เรื่องจิตอาสา (ช่วยเหลือสังคม) และรู้จัก มจร. (ธรรมชาติ มจร.) จะติดตามอาจารย์ 2 ปีตามสัญญาการทำงาน เพื่อช่วยพัฒนาครูดีขึ้น นอกจากนี้ คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยีมีวิชาการจัดทำหลักสูตร มีการเรียนการสอนเรื่องความเป็นครู ยินดีให้บุคลากรไปช่วยพัฒนาอาจารย์ใหม่ช่วยพัฒนาครูที่ดี เพราะการสอนเป็นศาสตร์และศิลป์ ต้องพัฒนาอาจารย์ก่อนจึงจะมีนักศึกษาที่ดีได้ กระบวนการเรียนการสอนของทั้งมหาวิทยาลัยก็จะดีขึ้น
- 42** การปรับปรุงหลักสูตรต้องสอดคล้องกับอนาคต มหาวิทยาลัยมีนโยบายให้นักศึกษาออกแบบการเรียนของตนเอง ถ้านักศึกษาเรียนไม่จบแต่ประสงค์จะเรียนวิชาอะไรต่อไปก็ได้สำหรับ external student เรียนครบจะเอาปริญญาหรือไม่ก็ได้ หรือการเปิดโอกาสให้นักศึกษาไปทำงานก่อน เช่น เรียนด้านวิศวกรรมศาสตร์ยังไม่จบแล้วไปทำงานอยู่ในอุ้งรถก่อน พร้อมแล้วกลับเข้ามาเรียนใหม่
- 43** มหาวิทยาลัยได้สร้างเกณฑ์ความก้าวหน้าของอาจารย์ในเชิงโครงสร้างเงินเดือน ค่าตอบแทน การตอบแทนตำแหน่งเชิงวิชาการ เกณฑ์พึงประสงค์เน้นการสอน การวิจัย และอยู่ในระหว่างการจัดทำเกณฑ์สำหรับอาจารย์ที่ให้บริการวิชาการแก่สังคม เนื่องจากเกณฑ์ตำแหน่งด้านวิชาการ สกอ. มีกฎระเบียบต้องทำตาม เช่น ต้องเป็น engineering education มีการทำวิจัยด้านนี้จึงจะขอตำแหน่งได้ ต้องมีการเทียบเคียงคะแนนกับบทความวิชาการ ให้เป็นผลงานที่นับได้ หรือตำแหน่งศาสตราจารย์ต้องมีผลงานเป็นหนังสือ
- 44** มจร. ชัดเจนในการส่งเสริมความเป็นเลิศทางวิชาการด้านต่าง ๆ การพัฒนาคุณภาพบัณฑิต เป็นการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญ มจร.ทำเพื่อคุณภาพ ขั้นตอนการดำเนินการจึงต้องทำเป็นข้อตกลง กำหนดเป็นนโยบาย ตัดหรือยกเลิกปัญหาตัวถ่วงจากอดีต และนำเสนอสภาวิชาการเพื่อคณะจะได้เตรียมตัวให้สอดคล้องกับแผนมหาวิทยาลัย และแจ้งให้บุคลากรในหน่วยงานทราบเพื่อสร้างความเข้าใจร่วมกันในทิศทางเดียวกัน ในขณะเดียวกันงานวิจัยพื้นฐานยังต้องทำ และต้องส่งเสริมให้การทำงานมีความเป็นเลิศและเป็นประโยชน์ต่อเศรษฐกิจและสังคมของประเทศด้วย
- 45** สำหรับภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยได้จัดทำป้ายต่างๆ การกรอกข้อมูลลงโปรแกรมคอมพิวเตอร์เป็นสองภาษา และการใช้ตำราภาษาอังกฤษ ในอนาคตมหาวิทยาลัยอาจจัดเตรียมการเรียนการสอนให้กับแรงงานต่างด้าวเพื่อทำงานกับอุตสาหกรรมไทย และในปี 2556 จะเริ่มหลักสูตรที่ทำให้นักศึกษา 200 คนมีทักษะอื่นมากขึ้นที่วิทยาเขตราชบุรี เรียน 2 ปีแล้วกลับมาเรียนที่ มจร. ถ้าทำได้ดีจะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงมากขึ้น ส่งผลให้การผลิตบัณฑิตมีประสิทธิภาพ

ท่านนายกสภามหาวิทยาลัยได้ฝากให้สภาวិชาการ สภาคณาจารย์ คณบดี หัวหน้าภาควิชา และทุกคนมีส่วนรับผิดชอบในการพัฒนามหาวิทยาลัยด้วยระบบประกันคุณภาพและแผนพัฒนาคุณภาพการศึกษาของ มจร. โดยหวังว่าจะได้รับการสนับสนุนด้วยดี และขอให้เสนอสภามหาวิทยาลัยเพื่อให้ความเห็นชอบอย่างเป็นทางการ จากนั้นได้กล่าวขอบคุณผู้ประชุมทุกท่านที่มาเข้าร่วมวันนี้ และขอปิดการสัมมนา